

สำนักพิมพ์ฟ้าเรศ

รักเธอ..โดยเรา

"หัวใจน้อยๆ ของฉันมันบอก
ตาอยู่ในใจ
จนเธอต้องมาใส่ใจ"

บทเพลงจาก

หนังสือพิมพ์

รักเธอ...ไอยรา โดย หนึ่งลิปดา

ISBN : 978-974-225-996-9

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2553

ฉบับนี้พิมพ์ สิงหาคม พ.ศ.2555

“ผมจะจับคุณทุกครั้งที่เห็นคุณสูบบุหรี่”

เป็นคำพูดที่ไอยราไม่คิดจะได้ยิน หลังจากที่เธอเตรียมคำพูดที่จะศอกกลับเขาเอาไว้ให้หน้าหงายไปเลย ถ้าหากเขาบังอาจมาข่มขู่เธอ แต่นี่ มันเป็นการขู่แบบไหน ละหลังจากอึ้งไปชั่วครู่ ไอยรายิ้มเหยียด โยนซองบุหรี่ในมือเล่น ได้เฉยว่า

“ถ้าฉันสูบทั้งซองคุณมิต้องนอนกับฉันเลยรีไรง”

วายุ จ้องหน้าเธอ พูดว่า

“ถ้ามันได้อย่างนั้น จริง ๆ ผมจะเป็นคนจุดไฟให้คุณเองเลยละ”

ไอยรายักไหล่ “มีอารมณ์ขันเหมือนกันนี่ ”

“อยากทดสอบอารมณ์ขันผมไหมละ?”

เขาพูดหน้าเฉย เดินเข้ามาใกล้เห็นแววตาเขาแล้ว ไอยราก็รู้ว่าเธอควรจะ...

บทที่ ๑

ไอร้อนปะทะหน้าทันทีที่ ไอยราผลักประตูออกจากตึกสำนักงาน แต่เธอไม่สนใจ เพราะยังอยู่ในอารมณ์ที่เรียกได้ว่าสะใจ...สะใจแม้จะตงงานทันทีที่ชัตหน้าไอ้ฝรั่งหน้ามิด ที่บังอาจมาลวนลามเธอ

ความจริงเธอทำงานที่บริษัทนี้ในตำแหน่งเลขานุการได้สามปีกว่า เปลี่ยนเจ้านายไปสองคนไม่มีปัญหา แต่เผอิญไอ้เจ้าคนนี่มันหยิ่ง มันนี่กว่ามันหล่อ นี่กว่าเธอจะเคลิ้มยอมมันง่าย ๆ เจอเตะฝ่าหมากเข้าไป นอนกลิ้งหน้าเขียวไปเลย **สม!**

ไอยรายิ้มออกมาอีกครั้งด้วยความสะใจเมื่อคิดถึงตรงนี้ ขาเรียวยาวของเธอก้าวฉับๆ อย่างคล่องแคล่วไปที่จอดรถ รถของเธอเป็นรถสปอร์ตเก๋าคันเล็กที่ดูเก๋ามากๆ แต่เธอชอบแบบนี้ไม่คิดจะเปลี่ยน แม้ว่าเพื่อนรุ่นเดียวกันที่เป็นตัวแทนขายรถจะยื่นมือมาแนะนำ หรือพูดจาโน้มน้าวช่วยเหลือประเภทที่ว่า

หนึ่งลิปดา

‘ถ้าแกเปลี่ยนนะนั่งไอย ฉันทแถมออปปชั่นพิเศษให้แกเลย
ค่าคอมฉันทก็ไม่เอาวะ ทุเรศชิบหน้าตาดีๆ ขับรถอะไรอย่างนี้’

‘นี่แหละ เทคนิคในการทำตัวเป็นจุดเด่น ลงรถจากรถ
เก่าๆ คลาสสิกๆ แต่สวยแข็ง ไครๆ ก็มองจนเหลียวหลังละ’ เธอได้
กลับ

เพื่อนพูดจนลูกกระเดือกจะกระเด็นออกมาจากคอหอย
ก็เปลี่ยนใจเธอไม่ได้

‘เอาเป็นว่า แกอย่าโผล่ไปหาฉันทพร้อมกับรถคันนี้ก็แล้ว
กัน ฉันทไม่ทักจริงๆ ด้วย’

เธอเคยโฉบไปเดินที่ขายรถของเพื่อน แกลั่งกดแตรถี่ๆ
เรียกชื่อเพื่อนต่างๆ ท่ามกลางลูกค้า พอหันมาเธอก็เปิดกระจกโอบ
มือ ส่งจูบให้ก่อนจะขับรถเลยไป

เธอเป็นคนเพื่อนเยอะ เพราะไม่เคยปฏิเสธคำชวนใคร
ถ้าหลังเลิกงานแล้วใครมาชวนไปไหนไปหมด ดั่งนั้นเธอจึงเป็น
เสมือนเพื่อนสามัญประจำบ้านของเพื่อนๆ ที่คิดหาใครไปเที่ยว
ไป ชอบบั้ง สั่งสรรค์เฮฮาไม่ได้ ก็ต้องเรียกไอยราไว้ก่อนไม่ผิดหวัง

การใช้ชีวิตของเธอค่อนข้างจะเสรี เธอพักอยู่ที่คอนโด คน
เดียว พ่อแม่ของเธออยู่ต่างจังหวัด เธอไม่ได้เป็นลูกคนเดียว เธอ
ยังมีพี่ชายอีกสอง แต่ทุกคนก็แต่งงานกันไปหมดแล้ว เลยไม่ค่อย
จะมายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของเธอ นานๆ เธอจึงจะโผล่หน้าไป เซอร์

รักเธอไอยรา

ไพรส์ครอบครัวของเธอที่ต่างจังหวัดสักครั้ง ... แต่นั่นก็หมายถึง มีเหตุเงินขาดมืออย่างยิ่งยวดแล้วนะ

ไอยราเข้าไปนั่งในรถแต่ไม่ได้ปิดประตู เธอล้างเอาบุหรีใน กระเป๋ากออกมาจุดธูปพันควั่นสองสามอีก ทอดสายตามองตึกสูง ที่เคยเป็นที่สถิตของเธออยู่ชั่วครู่ แล้วก็ยกไหล่ปิดประตู สตาร์ทเครื่อง ขับรถออกมาอย่างไม่สนอกสนใจ ด้วยความรู้ความสามารถแถม ความสวยแบบเป็นคนไม่เกี่ยงงานด้วยแล้ว ทำให้เธอไม่ค่อยจะหวังว่าจะหางานใหม่ไม่ได้

เมื่อติดไฟแดงไอยรามองนาฬิกาที่ข้อมือ อีกสิบนาทีกะบาย สองโมง ช่วงเวลานี้เพื่อน ๆ ก็คงยังอยู่ที่ทำงาน เธอไม่คิดจะบอก *ข่าวดี* เช่นนี้ให้เพื่อนในทันที แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปไหนดี ในที่สุดก็ตัดสินใจที่จะขับรถฆ่าเวลาเล่นไปเรื่อย ๆ ถนนไหนว่างเธอก็หักพวงมาลัยเข้าหาทันที จนหมดบุหรีไปเกือบหกมวน จึงตัดสินใจว่าไปหาอะไรกินทางรังสิตดีกว่า

พอคิดได้ ไอยราก็เหยียบคันเร่งบูบับ ไม่ได้สังเกตเห็นรถ คันหนึ่งพุ่งพรวดออกมาด้านข้างตัดหน้ากระชั้นชิด เธอหักหลบ เหยียบเบรคตัวโก่ง แต่กระนั้นมันก็ยังเสยเอาท้ายรถคันนั้นจนได้

ไอยราเปิดประตูรถลงไป พร้อมกับร่างของชายในเสื้อ

หนึ่งลิปดา

ยัด คอปกแขนยาวกางเกงยีนลงมาจากรถ คันหน้า เธอมองแล้ว
รู้สึกคุ้นๆ แต่เขา เป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อนว่า

“มองไม่เห็นรถรียังไงครับคุณผู้หญิง?”

“คุณออกมาจะทันหันเกินไป ชั้นเบรคไม่ทัน” เธอแก้
แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่สนใจฟัง เมื่อไปเมียงมองรถของ
เธอ แทนทำยารถของเขาที่ถูกชน

“ไ้รถคันนี้มันคุ้นๆ แะะ”

เขาพูดออกมา ก่อนจะหันมามองเธอข้กลงแล้วก็หรีตา

“นั่งไอยตัวสลับไซ้ใหม่นี้?”

มีไม่กี่คนหรอกที่จะเรียกเธอแบบนี้ ไอยราเลยยิ้มกว้าง
ยกมือไหว้เขา...ทรงพล ช่างปั้น เป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของเธอ
สนิทสนมกันดีในตอนเรียนอยู่

“พี่พลเธอคะ ทำไมอ้วนเป็นอาเสี้อย่างนี้ล่ะ”

“แกก็ยังสวยซ้กกะเดะเหมือนเดิม ทำไมยังไม่เปลียนรถ
อีก”

ทรงพลย้อนถามทำให้ไอยราหัวเราะ เพราะใครๆ ก็มักจะ
ถามเธอเรื่องรถเสมอ

“มีเงินที่ไหนละพี่ แล้วดูสิยังมาเกิดเรื่องอีก ซวยจัง”

“ฉันซวยกว่าแกเพราะรถฉันแพงกว่า ไทรเรียกประกัน มา
ดู”

รักเธอไอยรา

ไอยรายิ้มแหย ๆ หน้าจ๋อยเมื่อตอบว่า

“ประกันหมดอายุแล้ว ลืมต่อ”

“ช่วยสองต่อเลยจ้ะ”

ทรงพลส่ายหัว แต่ท่าทางเขาไม่เดือดร้อนเท่าไรเมื่อเอา
โทรศัพท์มือถือถือขึ้นมา พูดสองสามคำทำนองสั่งให้คนมาเอารถไป
เข้าคู่ แล้วพยักหน้าให้เธอ

“เข้าไปคุยกันหน่อยซี ไม่เจอแกนนานแล้ว แต่งงานแต่ง
การไปแล้วยัง”

โดยไม่รอคำตอบ ทรงพลเดินย้อนเข้าไปทางที่เขาขับรถ
ออกมา ไอยราจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่า มันเป็นตู้ซ่อมรถ ป้ายข้างบัน
เชอร์วิส ติดหราอยู่ หญิงสาวรีบย้อนกลับไปที่รถ หยิบกระเป๋าถือ
ตัวเองออกมาถือกรวด แล้วก้าวเท้าเร็วๆ เพื่อให้พ้นทรงพลที่เดิน
แบบไม่คิดจะรอเลย

“นี่ตู้พี่พลเหรอ?”

“เออ เพิ่งขยายสาขาใหม่”

ถนนกว้างลาดซีเมนต์หยาบๆ ด้านหนึ่งเป็นกองซากกรวด มี
กองดินเตี้ยๆ ที่มีต้นหญ้าขึ้นหอมแหมม ตรงเข้าไปในอาคารเปิด
โล่ง มีรถหลายคันจอดเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ไอยรามองเห็น
ส่วน ที่เป็นห้องกระจกเล็กๆ ภายในอาคารนั้น ช่างบางคนหันมา
มองเมื่อ เห็นเธอเดินฉับๆ ตามทรงพลเข้าไป มันเหมือนเป็น

หนึ่งลิปดา

อาณาจักรหนึ่ง ที่มีแต่รถ ผู้ชาย กลิ่นน้ำมัน รวมทั้งคราบน้ำมัน
ด้วย

“เดินดี” นะแก เดียวลีนลัม” ทรงพลหันมาเตือน

ไอยรายิ้มอย่างไม่อनाทตอบว่า “ถ้าไอยลัม จะคิดค่า
ทำขวัญแพงๆ”

“เข้าไปรอนั้น หอะอะไรในตู้เย็นดื่มเองนะ เดียวฉัน
ตาม เข้าไป”

ทรงพลเปิดหน้าไปยังห้องที่ติดกระจกที่เธอเห็นแต่แรก
เมื่อไอยราเปิดประตูเข้าไปกวาดสายตามอง มันเป็นห้องที่กว้าง
กว่าที่คิด มีชุดรับแขกเล็กตั้งไว้ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งตั้งโต๊ะ
ทำงานสี่โต๊ะ แต่ละโต๊ะรกเรื้อ ด้านหลังตู้เอกสารวางชิดผนัง ลึก
เข้าอีกหน่อยเป็นซอกไม่กว้างนัก มีกระถางต้นพุดต่างใบตกเขียว
ตั้งอยู่ ซอกนั้นอาจจะ เป็นทางเข้าห้องน้ำ

ไอยราหันรีหันขวาง แล้วก็เปิดกระเป๋าเอาบุหรี่ยืนมาจุด
สูบพ่นควัน เดินไปชิดผนังที่เป็นกระจกพอเปิดม่านออก ก็
มองเห็น ส่วนหลังของอาคารที่กว้างขวางกว่าที่คิดเอาไว้และคง
สกปรกมากกว่าที่คิดด้วย เพราะมันเต็มไปด้วยรถที่คงกำลังอยู่
ระหว่างการซ่อม เครื่องไม้เครื่องมือวางเต็มไปหมด

แล้วสายตาของเธอก็ไปหยุดที่ร่างสูงล่ำของชายหนุ่ม
คนหนึ่ง เขาสวมกางเกงยีนส์เอีดยัดสีน้ำตาลเข้มรัดรูปจนเห็นมัด

รักเธอไอยรา

กล้าม กำลังอธิบายบางอย่างให้ชายวัยกลางคนฟัง อาจจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับรถที่เขากำลังซ่อมอยู่ก็ได้ แต่ท่าทีของเขามันดูทรงพลัง และจับใจโดยราวอย่างบอกไม่ถูก

เธอมองเขาเพลินและรู้สึกคุ้นอยู่บ้างเหมือนกัน ...ราวกับมีแรงดึงดูดบางอย่าง เมื่อจู่ๆ เขาก็มองมาทางเธอ

สายตาของทั้งคู่สบกัน เขาเป็นฝ่ายเบือนหน้าไปก่อน แต่ไอยรา รู้สึกถึงการเต้นของหัวใจที่มันแรงผิดปกติของตัวเอง

เธออึดนูหรือหน้ๆ เข้าปอด ก่อนจะหันกลับ เดินมานั่งที่โซฟา ไม่น่าเชื่อว่าหัวใจเธอจะสั่นเพียงแค่นี้เห็นผู้ชายคนหนึ่ง ในเมื่อเธอเอง ก็อยู่ท่ามกลางสังคมเพื่อนฝูงที่มีผู้ชายไม่น้อย หล่อกว่าเขาด้วยซ้ำไป แต่ทำไมมันถึงได้สะอึดใจอย่างนี้นะ

ถ้าเพื่อนในกลุ่มรู้ มีหวังหัวเราะกระเจาย

เสียงเปิดประตูเข้ามาทำให้ไอยราต้องหันกลับไปมองแล้ว ก็เห็นทรงพลเดินเข้ามา เขาไม่หยุดที่โซฟาแต่เดินเลยเข้าไปนั่งที่โต๊ะ ทำงานพูดว่า

“กำลังให้ช่างเขาไปลากรถเข้ามา เดี่ยวคงตีราคามาให้”

ไอยรากลดปลายนูหรือลงที่เขี้ยว ก่อนจะลุกขึ้นเดินตามทรงพล ไปยังส่วนทำงาน ถู้อวิสาสะนั่งเก้าอี้หน้าโต๊ะเขา โดยไม่ต้องรอให้เชิญ

“อย่าให้แพงนะพี่”

หนึ่งลิปดา

“จะส่งบิลไปเก็บกับแฟนแก”

“มีที่ไหนกัน โสัดสวยสนิทเลยตอนนี้ อีกร้อยอย่างโอยเพ็ง ตกงานมาตะกี้”

“ลาออก?”

“เปล่า โดนไล่ออก”

“ทำไม?”

โอยร่ายกโหล่ ตอบอย่างไม่มีที่ท่าร้อนใจนักกว่า “เจ้านาย มันหลีแก่ง เลยเตะผ่าหมากเข้าให้ แล้วขับรถมาเตร่แถวนี้ล่ะ”

“มาทำที่นี่ก่อนไหม เสมียนชั้นห้องเพ็งจะลาออก” ทรงพล ชวนแล้วหัวเราะชอบใจเมื่อเห็นโอยร่าตาเหลือก

“หา? จะให้ โอย มาทำงานเสมียน เหยียบหัวโอยเสียเลย ไม่ ดีกว่าเหรอเสีย...ว่าแต่จะให้เงินเดือนเท่าไรล่ะ?”

คำถามสุดท้ายทำให้ทรงพลถึงกับหัวเราะก๊าก สมัยอยู่มหาวิทยาลัยกลุ่มของโอยร่าได้ชื่อว่าปากคอจัดจ้าน ต่อล้อต่อเถียงเก่งที่สุด เขาสนิทกับรุ่นน้องกลุ่มนี้เพราะอาศัยเป็นแม่สื่อให้เขาได้แต่งงานกับลลิตา ภรรยาของเขาซึ่งเป็นรุ่นพี่ของโอยร่าเช่นเดียวกัน

“แกได้เท่าไรล่ะ ไปเป็นซีซ่าฝรั่ง”

ทรงพลถามอย่างกันเอง แต่พอโอยร่าบอกจำนวนเงิน เขาก็พูดว่า

รักเธอไอยรา

“ไปเตะมันทำไม น่าจะนอนกับมันด้วยซ้ำไป”

“โห... พี่พลโง่งมจริงๆ ให้ไอยมาเป็นเมียหน่อยพี่พล ไม่ดีกว่าเธอ จะได้ช่วยพี่ลดค่าเวลาไปมีอีหนู”

ไอยราล้อกลับอย่างสนุก แต่ทรงพลทำหน้าดู

“ทะเลิ่งนะแก อย่าพูดถึงเมียที่เคารพของฉัน”

หญิงสาวหัวเราะร่วน เธอไม่กลัวรุ่นพี่คนนี้สักนิด แม้จะไม่ได้เจอกันสองสามปี แต่ก็ยังมีความสนิทสนมพูดกันเล่นได้เช่นเดิม

แล้วเสียงเปิดประตูเข้ามาก็ดังขึ้น ไอยราหมุนเก้าอี้ไปมอง ก็เห็นชายหนุ่มที่เธอแอบมองเขาเมื่อครู่เดินเข้ามา

“โง่วายุ เท่าไหร่?” ทรงพลถาม แต่เหมือนเขาจะติดนิน্দัยในการถามต่อเนื่องโดยไม่ต้องรอคำตอบเช่นเคย เมื่อพูดต่อไปว่า

“จำไอยราตัวแสบได้ไหม?”

ไอยรายิ้มให้เขาเป็นเชิงทักทาย แล้วก็ยื่นขนมขำนิดๆ เมื่ออีกฝ่ายเพียงแต่พยักหน้าให้ แต่ทรงพลพูดขึ้นว่า

“ไม่ต้องไปอ่อยวายุมันนั่งไอย แฟนเขาสวยกว่าแกเยอะ”

ไอยรานิ่งหน้า ย้อนว่า “น้อยหน่อยพี่พล ไอยสวยไม่เป็นรองใครหรอกนะ”

พูดแล้วเธอก็ฉกเอากระดาษจากมือวายุ ที่ทำท่าจะวางลงตรงกลางโต๊ะไปอย่างรวดเร็ว เมื่อมองผ่านๆ ทั้งสองแผ่นเธอก็

หนึ่งลิปดา

ทำตาโต

“โห...ราคาขนาดนี้ ซื้อมันใหม่เสียเลยไม่ดีกว่าหรือ โกง
ราคาเป็นบ้า”

“ก็ไปซื้อใหม่เสียสิ อย่างรถเก๋งไหนเขาก็ไม่รีบไปทำเศษ
เหล็กหรือ” ทรงพลพูดแล้วกระซอกกระซิบไปจากมือเธอ

“จะหาที่ไหนมาจ่าย ยิ่งตงงานอยู่ด้วย” ไอยราบ่นพึม

“เอว่ะ ค่าซ่อมรถฉัน ฉันออกเองก็ได้ แต่ถ้าแกจะเอารถ
แกออกไป ก็เริ่มมาทำงานที่นี้ได้ตั้งแต่พรุ่งนี้ ฉันจ่ายแก เท่าบริษัท
เก่าก็ได้ จะกี่เดือนก็หักลบกลบหนี้เอาเอง” ทรงพลบอก

เมื่อรุ่นพี่แสดงความใจกว้างออกมา ไอยราก็ยิ้มสดใส
พูดว่า

“ต้องอย่างนี้สิ ถึงจะรักกันจริง ว่าแต่พี่พลมีรถว่างๆ ให้
ไอยราขับมาทำงานใหม่คะ?”

ตอนท้ายเธอถามหวานอย่างเตรียมปะเหลาะเต็มที แต่
ทรงพลก็ตัดบทห้วนทันทีว่า

“ไม่มี”

“งั้นไอยราเบิกค่าแท็กซี่ด้วยนะ ไกลออกอย่างนี้นั่งรถเมย์
มาไม่ไหวหรอก” ไอยราไม่วายต่อรอง

“ยังอยู่ที่เดิมหรือเปล่า?”

ทรงพลขยับถาม เมื่อเธอพยักหน้า เขาก็พูดว่า

รักเธอไยรา

“งั้นก็อ่อนวายุให้มันไปรับไปส่งแล้วกัน มันผ่านเส้นนั้นทุกวัน”

คนพูดๆ ออกมาง่าย ๆ ตามสไตล์ แต่คนฟังสบตากันชั่วแวบ แล้วตีหน้าซอบกลทั้งคู่ แต่ทรงพลไม่ได้สังเกต พูดโพล่งออกมาเฉยอีกว่า

“อีกอย่าง เสื้อผ้าแกไม่ต้องแต่งมาล่อเสื่อล่อตะเข้หรือหอกนะ เอมันง่าย ๆ สบาย ๆ แล้วกัน “

ไยราน้ำร้อนทั้งขุนทั้งขำ กับทรงพลนั้นไม่เท่าไรหรือ เพราะพูดจาหยอกล้อกันเล่นมานาน แต่กับอีกคนนี่สิ ... ความจริงเสื้อที่เธอสวมมันก็ไม่ได้ผิดแผกไปจากชุดทำงานธรรมดาพนักงานหรือ เพียงแต่กระโปรงเธอมันเอวต่ำและสั้นแถมยังผ่าข้างอีกต่างหาก เมื่อเธอนั่งไขว่ห้าง มันก็โชว์ท่อนขาเรียวยาวที่เนียนเรียบจากถุงน่อง ชั้นดีเท่านั้นเอง

และมันก็ไม่แปลกที่การแต่งกายของเธอจะได้รับการพิจารณาจากอีกหนุ่มหนึ่งที่ยืนอยู่ไม่ห่าง

“จะให้ไยไรทำอะไรบ้างล่ะ?” ไยไรถามเพื่อให้เรื่องไกลตัวเธอออกไป

“ก็ถามเจ้านายตัวจริงของแกเขาเองแล้วกัน คุณนี่ไยยุมันคุม”

หนึ่งลิปดา

ไอยราสบตาชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า และไม่เอ่ยพูดอะไรเลยตั้งแต่เข้ามา เขาอาจจะไม่ทำให้เธอใจสั้นเหมือนครั้งแรก แต่เธอเหมือนตัวเองเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ที่ต้องเงยหน้ามองเขา ขณะที่สายตาเขาเหลือบลงต่ำเท่านั้น

“มีอะไรให้ทำบ้างละเจ้านาย?” ไอยราถามยิ้มๆ

“แค่แกไม่พูดมากก็พอ วายูเขาไม่ชอบผู้หญิงพูดมาก ดูแต่แฟนเขาสี...”

ทรงพลคงจะพูดอะไรออกมาอีกถ้า วายูไม่ขัดขึ้นว่า

“พี่พล ผมขอกุญแจรถ ของคุณด้วย” เขาพูดกับเธอโดยตรงเป็นครั้งแรก

ไอยราเปิดกระเป๋ายื่นกุญแจรถให้เขาไม่พูดอะไร

“นังไอย แกไปเก็บของออกจากรถไป เดี่ยวฉันจะออกไปส่งขึ้นแท็กซี่” ทรงพลสั่ง

“พี่พล ไม่มีรถสำรวจเหรอ เห็นจอดอยู่ตั้งหลายคันจะได้ไป ส่งไอยหน่อย”

ไอยราถามอย่างมีความหวัง เพราะเธอไม่ชอบนั่งแท็กซี่หรือรถเมล์ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ซึ่งเพื่อนๆ ที่สนิทก็รู้นิสัยนี้ของเธอดี

“มีแต่รถไถ้อยู่ แต่เกออย่าหวัง มันไม่ให้ใครยิ้มหรอก”

ทรงพลพูดจริงจัง แต่ไอยราหันมาทางวายู ยิ้มแล้วก็

พูดว่า

รักเธอไอยรา

“ท่าทางไม่ใช่คนซีหวงเลยนี่”

วายุไม่พูด แต่เขาปรายตามองเธอแวบหนึ่ง ก่อนจะเดินไปที่ประตู โดยร่ายกโหลแล้วลูกลม พอๆ กับเสียง โทรศัพท์ของทรงพลดังขึ้น ทรงพลยังไม่รับสายแต่พูดกับไอยราว่า

“ให้วายุส่งขึ้นแท็กซี่แทนแล้วกัน ฉันไม่ว่างแล้ว...ฮัลโหล”

ตอนท้ายเขาหันกลับไปพูดใส่โทรศัพท์

ไอยรานึกขำทรงพล ที่พูดไม่สนใจเธอ แต่ก็ยกมือไหว้เขา ทำปากพะงาบบอกว่า *ไปแล้วค่ะ* แทน

หญิงสาวเปิดประตูออกมา ก็เห็นวายุเดินตรงไปที่รถของเธอและของทรงพลที่จอดอยู่ข้างกัน ไอยราเร่งฝีเท้าจะให้ทันเขา แต่ความลื่นทำให้เธอเสียหลัก

“อุ๊บ”

ไอยราอุทานใช้มือค้ำรถที่จอดข้างๆ เอาไว้อย่างทันท่วงที จึง ไม่เสียหลักล้ม แต่เสียงอุทานก็ทำให้ร่างที่เดินอยู่ข้างหน้าหันมามอง และหยุดยืนเหมือนจะรอ

ไอยราจึงหน้าเขิดเดินต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ใต้เรื่องตีหน้าเฉยหน้าชื่อเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เธอก็ทำเก่งไม่แพ้ใครหรอก ยิ่งต้องแสร้งทำเพราะปกปิดเรื่องหน้าแตกของตัวเองด้วยแล้วละก็...เนียน

“ถ้าจะต้องยกเครื่องใหม่ จะแพงไหม?” เธอถามเมื่อ

หนึ่งลิปดา

เดินไปถึงรถ

“ไว้ตรวจสภาพรถ แล้วจะทำใบเสนอราคาให้”

วายุตอบอย่างเป็นทางการเป็นงาน เขาใช้กุญแจเปิดประตูรถให้เธอแล้วเดินไปทางหลังรถ ไอยราชำเลืองตามอย่างหมั่นไส้ก่อน จะก้มเข้าไปมองกวาดในรถของตัวเอง

มันจะต้องใช้สั๊กกี้ถุงกันล่ะ ถึงจะเอาของที่เธอสะสมทับถม ไว้ในรถออกหมด

“คุณมีถุงให้ใส่ของไหม?” เธอถามลอยๆ

วายุไม่ตอบ แต่เธอเห็นเขาเรียกลูกน้องเข้ามา แล้วก็ได้ยิน เขาพูดว่า

“หาถุงมาให้สั๊กสองสามใบใหญ่ๆ เสร็จแล้วก็ไปส่ง คุณผู้หญิงขึ้นแท็กซี่ด้วย”

ส่งลูกน้องเสร็จวายุก็เดินย้อนกลับไปห้องกระจก

ไอยรา มองตามหลังเขาไป นึกสรุปในใจว่า...

โคตรเก๊กเลยนายคนนี้

ติดตามรักเธอไอยรา ฉบับเต็ม ในราคา 79 บาทค่ะ

รักเธอไยรา

และเร็วๆ นี้ พบกับ

อีบุ๊ก บาปรักสี่ชมพู โดยสปีนงา

ในราคา 129 บาทค่ะ

(เรื่องนี้คนอ่านควรมีอายุสี่สิบปีขึ้นไปนะคะ

ถึงจะอ่านสนุก ^--^)